APOGEU ESTETICO-EXISTENŢIAL, PRIN PSEUDO- ANECDOTISM: PreSimţiri şi Post-Simţiri – alte poeme cu poeme (cu ilustraţii fotografice diverse), de FLORENTIN SMARANDACHE

Avem în față o nouă carte a lui FLORENTIN SMARANDACHE (nu ştim a câta – după câte ne amintim, trebuie să tot fi scris, până acum, în jur de 80 de cărți de literatură, în limbile: română, franceză şi engleză; unele dintre ele au fost traduse în chineză, rusă, arabă, spaniolă, portugheză, sârbo-croată etc.): PreSimțiri şi Post-Simțiri – alte poeme cu poeme (cu ilustrații fotografice diverse), Societatea Cultural-Ştiințifică Ad-Sumus, Editura Duran's, 2013.

Iată ce scrie preşedintele-fondator al Academiei Daco-Române, dl Geo Stroe, despre cel care semnează această nouă apariție, într-un articol apărut în revista Art-Emis:

"Academia DacoRomână din Bucureşti, România, l-a nominalizat pe scriitorul avangardist trilingv (română-franceză-engleză) Florentin Smarandache pentru Premiul Nobel pentru Literatură pe anul 2011. Niciun scriitor trilingv nu a primit Premiul Nobel până în prezent. (…)Are o operă vastă şi a abordat toate genurile literare: poezie, proză, teatru, eseuri, traduceri. El reflectă foarte bine globalismul actual ca scriitor deoarece a trăit şi a vizitat 40 de țări, şi-a scris memoriile de călătorie şi jurnalul şi a creat în mai multe stiluri şi despre multe subiecte datorită fundalului său multicultural şi cunoştințelor enciclopedice în multe domenii. Este şi un poliglot. Corespunde Testamentului lui Albert Nobel referitor la "cel mai mare beneficiu făcut umanității", deoarece paradoxismul, mişcarea literară pe care a inițiat-o, este acum folosită - prin Teoria Raționamentului Paradoxist şi Plauzibil Dezert-Smarandache (abreviată DSmT) - în medicină, cibernetică, cercetarea aerospațială, robotică, logică, filosofie, transdisciplinaritate (interconectând literatura şi ştiința, pavând drumul spre noi dezvoltări în literatură). Paradoxismul este prima avangardă literară din lume cu aplicații practice în ştiință. De asemenea, este multitalentat şi, prin înaltele şi variatele sale experimente literare avangardiste, a realizat o operă remarcabilă într-o direcție ideală, în conformitate cu Testamentul lui Alfred Nobel, în beneficiul umanității. Ca scriitor complet, a scris şi a publicat: poezie, dramă, romane, povestiri, eseuri, jurnale, dar şi articole lingvistice, manuale de matematică şi lucrări de cercetare, programe de calculator, filosofie şi traduceri (din franceză, engleză, spaniolă, portugheză şi italiană în română), filatelist. El însuşi şi-a tradus unele cărți din română în franceză şi engleză.

În domeniul umanist, el este tatăl „paradoxismului" în literatură, mişcare de avangardă movement, bazată pe folosirea excesivă a antitezelor, oximoroanelor, contradicțiilor, paradoxurilor în creații, pornit de el în 1980 în România, ca protest antidictatorial. A publicat cinci (n.n.: de fapt, s-au cam făcut NOUĂ, între timp!) Antologii Paradoxiste Internaționale, la care au contribuit sute de scriitori din întreaga lume (http://fs.gallup.unm.edu//a/Paradoxism.htm). În tiparul sau în legătură cu paradoxismul el a introdus: Noi tipuri de poezie cu formă fixă, precum: Distihul Paradoxist, Distihul Tautologic, Distihul Dualist, Terțianul Para-

"Cu drept cuvânt, atât omul, cât şi artistul FLORENTIN SMARANDACHE trebuie apreciat, cu deosebit respect, nu doar pentru calităţile, estetice ori ştiinţifice, ale operei domniei sale, ci, poate, în primul rând şi înainte de toate, pentru curajul său atitudinal şi pentru caracterul său, pentru verticalitatea morală, pe care le impregnează, în orice lucrare a Duhului său. Domnia sa pare a fi modelar nu doar prin paradoxismul ctitorit, ori prin teoriile sale (matematice, fizice, informaţionale), extrem de interesante şi incitante, deschizătoare de surprinzătoare perspective ..."

doxist, Terțianul Tautologic, Catrenul Paradoxist, Catrenul Tautologic, Poemul Fractal, Non-Poemele (1990) şi alte experimente poetice avangardiste dincolo de limitele poeziei”.

…Cu drept cuvânt, atât omul, cât şi artistul FLORENTIN SMARANDACHE trebuie apreciat, cu deosebit respect, nu doar pentru calitățile, estetice ori ştiințifice, ale operei domniei sale, ci, poate, în primul rând şi înainte de toate, pentru curajul său atitudinal şi pentru caracterul său, pentru verticalitatea morală, pe care le impregnează, în orice lucrare a Duhului său. Domnia sa pare a fi modelar nu doar prin paradoxismul ctitorit, ori prin teoriile sale (matematice, fizice, informaționale), extrem de interesante şi incitante, deschizătoare de surprinzătoare perspective cognitiv-umane – ci este modelar, fără doar şi poate, pentru Duhul românesc, în genere, căruia îi indică punctele cardinale uitate, de o bună bucată de vreme (mai mult de jumătate de veac…!): demnitate, onoare, sete de Adevăr şi putere de caracter, muncă/lucrare tenace şi fără de răgaz, pentru a apăra acest Adevăr.

Noi credem şi susținem că noul său volum (demonstrând, din plin, efectul înviorător al duşului de gheață şi lumină, proaspăt ideatic, pe care îl administrează lumii aşa-zis moderne – de fapt, aprig degenerate! - paradoxismul), format din poezie sapiențial-aforistică şi o concizională anecdotică de tip paradoxistic (aparent, sub forma unor poeme într-un vers, situate în zona nu doar formal, ci şi semantic, a “poemelor tehnice”, care, adică, respectă ceea ce FLORENTIN SMARANDACHE şi-a autoimpus, “legislativ”, din punct de vedere formalo-conținutistic! - grupate câte unu-două, până la grupuri de cinci-şase-şapte-opt versete – care, însă, citite a doua oară/de mai multe ori, demonstrează că au fost create spre a ilustra poemul scurt, despre care făcea vorbire romanticul genialoid american Edgar Allan Poe - cel care, prin lucrările sale “Filosofia ceației poetice” şi “Principiul poetic”, a ctitorit, sau, măcar, înnoit, atât teoria literară, cât şi legile poeticii!), izvorăşte tocmai din această dorință de re-amintire (către umanitate şi către poporul din care se trage autorul), a legilor morale, a principiilor de cosmică anvergură, ale creației umano-divine.

Aşa cum Urmuz/Demetru Demetrescu-Buzău lasă să se reverse, dincolo de anecdoticul, de teratologicul grotesc şi de absurdul cosmic, cataractele semantice ale unor arhei atitudinali şi simboluri ale mişcării secrete a Duhului uman – tot aşa şi FLORENTIN SMARANDACHE tentează, dincolo de aparențe, să închege un univers coerent al existenței şi făptuirii esențial-umane.

Pentru a mări puterea de convingere asupra autenticității demersului scripturistic şi a trăirii vitalisto-poetice, autorul foloseşte tipul de literă SEGOE SCRIPT, prin care se sugestionează asupra scrisului de mână. MÂNA FĂPTUITOARE-ÎNFĂPTUITOARE, DEMIURGICĂ. Este clar că anecdoticul maschează, de fapt, o vastă concepție de viață, teribile dubii existențialisto-expresioniste...

Autorul, de fapt, se deconspirase, oarecum, încă dintru început, printr-un fel de PREFAȚĂ, la SCRIPTUM FURTIVUM (scriere ascunsă), aparținând scriitorului şi jurnalistului OCTAVIAN BLAGA: Poemele cu poeme sunt compoziții de versuri independente (poeme într-un vers), DAR O LEGĂTURĂ SUBTILĂ, ÎNTRE VERSURI, TRANSCENDE.

Titluri de astfel de poeme scurte şi de poeme (172 la număr) într-un vers (care disimulează, atât prin utilizarea anecoticii concizional-paradoxiste, cât şi prin utilizarea punctului aşa-zis final - continuitatea ideatică şi de imagine, ale poemului scurt!), precum: Raze curate (Un pictor restaurator de antichități modern./Desenând raze curate de paradis), Unghi de umilință (Soarele se aprindea la față/Linia de tragere cu arma nu era trasă./Doar unghiul de umilință a rămas acelaşi.), Minciuni (Mă vorbise de rău cineva cu nişte minciuni./Este cineva la care nici nu gândeşte, mi-a spus./Şi-atuci am început să mă gândesc la cine nu m-aş gândi./Eram într-un fil foarte bulgar.), Dragoste ratată (Iubeam o damă şi un câine./Pe mine mă iubea doar câinele.), Nesimțire (Bună ziua, scaunule!/Pe Ion îl cheamă Vasile, iar pe scaun Marian./Îmi venea să-i trag o palmă pe fața de masă.) Program (Sângele e întemnițat în trupul de carne. /Curgând la deal şi la vale într-o savantă neştire.), Absurdum est (Rață trăindă pe nori. /Sună cîinele. /Oameni în statui. /Aşa ne trăim absurdul nimicniciei în present.), Istorie (Unii sunt scrişi cu litere de-o şchioapă. /Alții, cu litere care şchioapătă.), Concluzie (Nicăieri nu-i dreptate. /Iar porcul glod găseşte oriunde.) etc. etc. – sunt semne ale unor experimentări îndelungi întru existența umană, dimpreună cu aceste instrumente, numite viață şi moarte, lume cosmică (micro- şi macro-…), dragoste, sentiment al iminenței sacralității…FRUMOS - Frumos pereceput, la limita existențialului, între existențial, ca impersonalitate divin-sapiențială şi…inevitabil: estetic! Da, este cea mai fermecătoare carte, pe care noi am citit-o, dintre toate cele 75 ori 80, de până acum, ale lui FLORENTIN SMARANDACHE!

Imaginile foto (care pot avea şi misiunea, tacită, de a împărți textul în douăzeci şi una de părți difuze), confirmă, sprijină şi augmentează intențiile (tensionatoare, în registre paralele: cosmic-

divinul dublează semantic umano-divinul) textului: ceruri încărcate de nori, fulegere şi trăsnete (sugerându-se că singura relaţie cu Omul, menţinută/întreţinută de divinitate, este una de expresie luminică a mâniei, una imperial-celestă şi dominată de aspectul iahwico-veterotestamentar al divinităţii). Dar nu lipsesc, imagistic, amurgurile senectuţii sapienţiale şi nopţile enigmei existenţiale – prin care finalul de carte este înseninat, îndemnat spre liniştire, echilibru spiritual şi reflecţie. Ba chiar, prin imaginea Porumbelului Alb – se marchează şansa împăcării de/cu sine a omului existenţialist-dezechilibrat de propriile viziuni, absurd şi aparent ireconciliabile logic, asupra lumii şi fiinţării în lume. Iar finalul cărţii aparţine speranţei pandorice (de victorie asupra neantului şi/sau auto-aneantizării semantice): un poem, DOR, este dublato-confirmat semantic, prin imaginea unui câmp al belşugului (formal, dar şi resurecţionat din străfunduri!) şi al tensiunii strict umano-divine a dorului (care va rămâne, “precum în cer, aşa şi pre pământ”, singura imperialitate valabilă, semantic şi atitudinal, pentru fătura şi făptuirea umano-divină): Ţi-ai uitat chipul pe roza floare. /De când nu mai vii, nu mai sunt. /Braţele le-am pierdut pe lângă trup. /Am ieşit din mine prin simţuri afară. /Durerea este o vietate. /Plânge pe clape dorul. /De când nu mai eşti, nu mai vin. Chipul de pe “roza-floare” devine singurul reper atitudinal al fiinţei sensibile şi dinamico-spirituale a omului. Aşa cum “roza-floare” este expresia perenităţii şi ciclicităţii existenţiale, aşa şi dinamica făptuitor-umană va deveni expresie a perenităţii – pierderea, durerea şi ne-venirea vor fi, mereu şi ciclic, urmate de aflare/re-găsire, înseninare şi re-venire ontic-graalică.

Existenţa, ca suferinţă (Suferinţă : Plângi cu lacrimi de ceară. /Îţi fotografiez durerea. /Nu există moartea, ci timpul care se opreşte./Ca-ntr-o închisoare.), îmbătrânire/senectute (Îmbătrânire : Ceata brazilor aleargă după mine. /Prin giulgiurile iernii. /Mă doare material această zăpadă. – sau: Senectute : Marea e un munte albastru. /Îi întorc valurile, filă cu filă.

În barba mea creşte timpul. /Tot mai albastru. /Iarna cade deasupra zăpezii.) şi nefericire, sau chiar ca avertismente funeste, sau ale neantului (Nefericire: Ploaia înflorea străzile mele. /Pe alt cer, poate râdea soarele. /Mereu pe meridianul tristeţii. /De ce atâtea nopţi în viaţă? - sau Fluturii morţii : Un strigăt cu pietre azvârlind din gură. /Apoi, alt strigăt, muiat în linişte. – ori chiar: Neant : Un om care-a ieşit din el. /Cu ochii burduşiţi în somn. /Se izbeşte de gol.), “greutatea timpului” (Greutatea timpului: Sufletul uscat al focului. /Neîntruparea în cuvinte. /Ziuă vie. /Atât de greu cântăreşte timpul.), inflaţia stării de noapte, armonizată simfonic ori, mai des, infernalizată, prin gonflarea timpului în anotimpuri (Anotimpuri /Cîmpuri răscolite de plug, timpuri răscolite de bombe. /Grâul îşi potriveşte chipul în cămaşa ţăranului. /Vieţi întinse-n ţărână. /Trăind ca-n plângerile unei cepe culese toamna târziu. /Materia sângerează în albul vin de iarnă. /Noaptea nu există /Nu există noapte fără mine. /Aşa cum chipul este masca sufletului. /Şi fluviul moare în ocean. /Nu există noapte fără tine.), în vieţile noastre – sunt aspecte posibil de ameliorat şi convins, prin magia ploii şi, consecutiv, a înfloririi Duhului, să se auto-exorcizeze semantic şi să efectueze transfigurarea/transcenderea, implicit chiar stării de nefericire (care este una tranzitorie, iar nu definitivă!), întru ploaia resurecţională şi către solaritatea reiteratoare de cicluri existenţiale: Ploaia înflorea străzile mele. /Pe alt cer, poate râdea soarele.. Suferinţa prin timpul-istorie, îmbătrânirea şi reificarea în-cerată a existenţei umano-divine, precum şi somnul Duhului, cel născător de monştri şi de neant nu sunt şi nu pot fi stări definitive ale fiinţei/fiinţării, ci etape spre/întru re-iniţierea întru

Eternitatea Divină a stării de Grădină a Existenţialităţii Reale a Fiinţei/Fiinţării Umano-Divine. Stările tranzitorii pot fi rezolvate, amiabil şi cu translări în registrul eliberării sinelui-floare-înfloritoare, spre eternitatea-Grădină. Iată dovada textual-contextuală: Eternitate - Floarea ţine-n ea parfumul./ Ca-ntr-o închisoare.). Cum este posibilă rezolvarea tensiunii existenţiale? Simplu: 1-prin renunţarea la starea definitorie a condiţiei umano-animalice, de egoism-egotism (un fel de autoreflexie deformatoare şi, deci, alienantă şi, în cele din urmă, aneantizatoare): Egoism - Ascult strigătul culorilor aprinse. /Trăiesc într-o peşteră rece cu dinţi de stalactite. /Nu cred decât în mine. /Cine să-mi spună dacă mă exist? - 2- prin ZBOR

întru TRANSCENDERE, VÂNT ÎNTRU LOGOS-CUVÂNT (Zbor: Luna clipeşte din ochiul pe jumătate închis./Împrumut de la ziuă câteva dimineți. /Zbor pe brazda de ape a vântului.), 3-prin abandonarea singurătății egotiste, prin care se refuză cuvintelor potențialitatea demiurgică originară, ioanică, paradisiacă, întru Logos-ul Neafectat de Cădere (Cuvinte mutilate : Gânduri torturate în necântecul singurătății. /Sângele se cântă pe câmpia de suflet. /Mutilez cuvinte în fauna versurilor.) - singurătatea ca stare de înstrăinare şi falsificare semantic-existențială, de sterilitate semantică - şi adoptarea stării pozitiv-creative, demiurgice şi autodemiurgice, prin ARTĂ, "ogorind", Poetul precum țăranii (care "şterg urmele" Căderii, ale Sterilizării prin Luciferizarea cu Interogații Inutile şi Inutilizabile, care "nimicesc pământul", restaurând celestul în terestru! - Ogorind: Țărani, la munca câmpului. /Ştergând urmele. /Nimicind pământul. /Ca-ntr-o dragoste nedesluşită. /Ca-ntr-o sărbătoare de Crăciun. /În urma lor, cresc brazi cu globu-lețe şi betele direct din pământ.), Lumea Cuvintelor/Logos Întemeietor/Reîntemeietor, Cuvintele Fecunde, Cuvintele Mustind de ROD, Cuvintele care nu neagă moartea-putrefacția, pentru că Moartea-Putrefacția semnifică nu doar sfârşit de ciclu, ci Început Proaspăt şi Înalt, ci translucidizarea/trancenderea/Revelarea Eternității în Efemeritate (Efemerism Citesc lumina. /Forând în strat de vremi. /Mă dizolv în juru-mi. /O nouă naştere îți cer.) şi reiterarea Stării de Viață-Ciclicitate Infinită a Vieții, mustind de Eternitate (abundă, în textul cărții, ARTELE POETICE!): dinspre "carierea drumului întru Logos" (Autopoem Stol de zile fâlfâind vioi, /Drumuri cariate de noroi.), spre Artă poetică: Versurile, coloane infinite de grai. /Să scutur fructele din poeme, până n-au să putrezească.

Speranța Pandorică marchează sfârşitul nopții existențiale, nemaicultivând starea de război/ războire cu sinele mistic (Linişte tulbure : În pasărea aceasta se află un zbor. /Desenând liniştea. /Dar oamenii trag cu tunurile în pace. Plăcerea mâniei, războiul. /În pasărea aceea se afla un zbor.), sau pe cea de singurătate alienantă… - nu, ci: Am închis noaptea într-o floare cu cheia speranțelor, Pandoră ! – …ci cultivând starea binecuvântată de MUGURI BUCUROŞI (Muguri bucuroşi : Porni cu râs de muguri copți. /Primi sărutul de spumă al sân-gelui. /Ne-am îngropat atâția ani în glie. /Pentru a cunoaşte bucuria înmu-guririi.), precum şi pe aceea originară, de Stare-de-Dragoste/Soi-de-ZBOR-prin-Femeie: Un soi de zbor : Să iubeşti femeile ! /E ca un cadou împachetat în sur-prize. /Dragostea, un soi de zbor pe cerul unei inimi nesfârşite. /Soarele tăbăceşte bolta.

…Omul care munceşte, în debutul cărții, există sub dublu regim: al norilor celeşti, gata să se dezlănțuie terifiant, dar, pandant, şi al copacilor/copacului tereştri/terestru, înfloriți/înflorit şi luminați/luminat. Raiul/Grădina Raiului este posibil de recuperat/restaurat. Omul, oricum, îşi vede de treaba lui, munca şi concentrarea spirituală devin expresie naturală şi spiritual-atitudinală: resurecția Omului, prin rodul muncii spiritualizate/concentrate, ca pandant al mâniei celeste, deviant spre tiranie/tiranizare existențială.

Învingătorul este Poetul Învins ARTISTIC (în speță, FLORENTIN SMARANDACHE!), cel care, înfrângând potențialul declarat al Morții, prin asimilarea organică a EK-STASIS-ului, transcende starea de Învins Existențial, în aceea de Existență Revelat-Eternă/Hristică, de Revelare a Adevărului-ca-Stare-Divină, Resurecțional-Hristică, NEOTESTAMENTARĂ, de Restaurare/Reaflare a Stării de GRĂDINĂ: Învinsul Ochi ascunşi. Şi-a ieşit din el. /Pentru că trebuia să învingă înfrângerea. Trebuia să înfrângă gloria adevărului.

Iată cum, din pseudo-anecdotism, răsare (la modul soteriologic) Mântuirea, ca Apogeu al Stării de Trezire/Revelare-a-Adevărului-Ființei/Stării-de-Grație-a-Ființării-Umano-Divine! - …asta, dacă ai Har Poetic, Har al GRĂDINII!

Iar FLORENTIN SMARANDACHE are din plin, să dea şi la alții. Şi asta, în ciuda…"criticilor mei" (ipotetici, dar…"demonstrând întru demonstrație", la modul strict ludic, steril şi marionetistico-"păpuşar"! – cam aşa : Criticilor mei (ipoteză) Sună clopoțelul, drăgăşelul!/Parcurg drumul de la sala de clasă la sala de masă. /Închisă, împinsă. /Bat la uşă,/deschide o păpuşă. - şi/sau: Criticilor mei (demonstrație) : Dacă vreun critic prea zelos se leagă de asta, şi-i hotărât ca în cele din urmă o să ia un pendul şi o să măsoare adevăratul răstimp de când sună clopoțelul şi până în clipa când se aude bătaia în uşă, iar apoi, aflând că aceasta ținuse doar două minute, treisprezece secunde şi trei cincimi, se va apuca atunci să mă înjure pentru o atare încălcare a unității de vers.), a duhurilor cârtitoare ale lumii terestre. Şi, fireşte, întru Sacra/Autosacrificatoarea Abluție Luminoasă şi întru Smerirea-cea-Adevărată, întru Arheul Absolut al Duhului Valah - EMINESCU! (cf. Pericol de naştere: Poemele se dau acum jos din carte. /Locuiesc în poemele acestea la o sută de ani versuri depărtare de Eminescu. /Cartea aceasta, desigur, a mai fost scrisă o dată. /Cu acelaşi negru de sub unghie împrumutat de la viață. /Eminescule, mă duc să mă spăl. Aşteaptă-mă, rogu-te !).